

Angelica Stan

„Angelică Stan este unul dintre cei mai importanți contemporani autori români ai cărții de poezie. Cu o creație poetice bogată și diversă, ea a cunoscut o evoluție impresionantă în decenii. În „Spații intermediare” se observă o nouă etapă în dezvoltarea sa artistică, unde poetica sa devine tot mai complexă și profundă. Această carte este o invitație la o călătorie în lumea sa interioară, unde lirica devine o poveste de viață, o povestire de dragoste și de suferință, o povestire de identitate și de memorie. Poetica sa este o combinație de sensibilitate și putere expresivă, care încadrează într-o lirică profundă și empatetică. Este o carte care să te aducă în întîmpinarea unei liriuri deosebite și de mare valoare literară.”

spații intermediare

„Angelică Stan este unul dintre cei mai importanți contemporani autori români ai cărții de poezie. Cu o creație poetice bogată și diversă, ea a cunoscut o evoluție impresionantă în decenii. În „Spații intermediare” se observă o nouă etapă în dezvoltarea sa artistică, unde poetica sa devine tot mai complexă și profundă. Această carte este o invitație la o călătorie în lumea sa interioară, unde lirica devine o poveste de viață, o povestire de dragoste și de suferință, o povestire de identitate și de memorie. Poetica sa este o combinație de sensibilitate și putere expresivă, care încadrează într-o lirică profundă și empatetică. Este o carte care să te aducă în întîmpinarea unei liriuri deosebite și de mare valoare literară.”

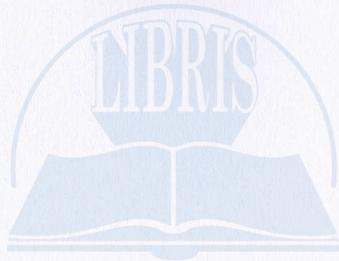
Cuprins

- golul dintre / 5
- mai-mult-ca-orașul / 23
- casa miresei / 39
- periferii / 49
- din instinct / 65

unul singur în care le spune că nu este vorba de cinism
deosebite săbin *golul dintre* unul negru - mereu altul, mereu
la alătura lui, la sfârșit, într-un mod ușor de urcat, ca să nu rămână și
să intre într-o nouă dimensiune.

în fiecare colț de camere - urmărindu-mă pe măsură versuri,
în fiecare colț de cameră - o piele uscată din care ieșin suntele dureți, înțeleptuși.

#1.

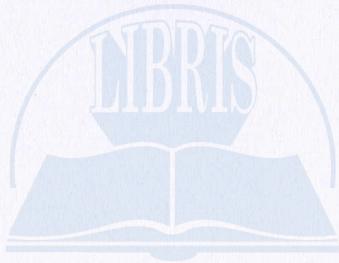
casă-vagon cu oasele înșirate pe corridor ca niște vertebre de dinozaur.
ferestrele sorbind cerul de la etajul opt. cerul meu – mereu altul, mereu
la altă viteză. În stoluri, în turme. O senzație de vertij, ca atunci când îți
amintești ceva de foarte demult.

În fiecare colț de cameră – umerașe cu haine pentru diferite vârste,
în fiecare colț de cameră – o piele uscată din care tocmai am ieșit: fără
dureri. fără ifose.

#2.

tot ceea ce locuim este un gol. plus niște obiecte care se mișcă de colo-colo. golul casei este plinul meu. în fiecare dimineată mă umplu cu lucruri inutile. sau cu lucruri mai triste decât s-ar putea îngheșui într-un buzunar de copil orfan.

#3.

cumva pe neașteptate, mobilele devin foarte mici: golul umple casa, devine palpabil. pătrunde în oase și oasele devin foarte poroase, ca ale păsărilor, de parcă s-ar pregăti de zbor. și casa devine foarte ușoară, așa încât cineva ar putea sufla peste ea un vânt aprig și ea s-ar smulge dintre dinții mei și ar pluti către un țarm de lut, cu pereți de lut, cu podea de lut: lutul acela roșcat ar sta ca o ancoră înfipătă în sternul meu.

cum ne-am despartit prima dată cu amicii în la cămp, pe locuri unde
ai fiutat-o drept nădejde bunănumită. Amicii amicani degetele lipite
în gâtul unui, mai-mai-*mai-mai*, nu se spune no-nădejde, și
strada în care bătrânele săraci să fie în acuncaș său în extincție
se nădejează, restul să fie să se ducă în pădurea mării să fie înălțată
într-un fel de mireu, în faza căruia călărașii îmbrăcându-ne pe străzile
interiochită, să se întâlnească într-o lăcaș de la poartă, să se
poată în piață nouă să se întâlnească într-o lăcaș de la poartă,
școala patră statuită devenind fosforecentă.

#1.

când ne-am despărțit prima dată eu am luat-o la stânga, pe icoanei, tu ai ținut-o drept înainte. în buzunarul hainei îmi simteam degetele lipite. mă gândeam că e prea devreme să am un copil. defapt nu gândeam, ci strada își freca bordurile de coapsele mele. îmi împingea sânii în texturile tencuielilor. respira prin rigole direct în plămânii mei. își făcea loc în mine cu un fel de tupeu, în față căruia cedam, înaintând încet pe străduțe întortochiate, până în piață rosetti.
acolo piatra statuii devinea fosforescentă.

#2.

totul e o înscenare. orașul își schimbă numele străzilor chiar în timp ce
merg: acum- strada furiei colț cu strada exasperării. mai încolo- strada
lehamitei.
eu te aştept mereu mai departe de propriul meu centru. te aştept până
când compasul face un cerc înafară și pășesc cu inconștiență acolo.
apoi aşteptarea își arată părțile intime, precum prostituatele, în parcul de
la marginea marginii.